

הסענות, שהיו משכונות למדי, לא שיק נעו את שיקין — מהנדס החיים הציבוריים. השבוע השמיך הוא בפעילותו במלואו. הקיסור, החל לארגן משאל ציבורי, הביא את הצעותיו לפני וציגי הסתדרות העובדים והתאחדות בעלי התעשייה. עבודתו הסתכמה בתשע שעות ליום, שבעה ימים בשבוע.

פנעים

גבר, שתי נשים ורצח

עובדי חורף המודיעין של משרד הבטחון בקריה וזכרים היטב את הגבר שהתייצב בהדרג לפני חודש ימים. לא גרם לכך השפם הסרוק בקפדנות שביצבץ מעל לשפתו העליונה, וגם לא שערו שהראה סימני דלדול. את תשומת הלב משכה אליו בעיקר הסגרייה, העשויה ידירעתון, שהיתה נעוצה בפיו.

פקיד המודיעין חשב תחילה כי זוהי סגרייה חוץ לארצית מסוג חדש. הוא הביע את תמיהונו, קיבל תשובה רחיה דמעות: "אין לה סוף". כאשר הציג הפקיד סגרייה טובה, סרב הגבר, גרישה (ג'ורג') רוזנברג, לקבלה, שאל למקומו של אגף השיקום.

כשעזב גרישה את המקום באותו יום, היו פניו אפופים חיוך: סוף סוף מצא את הדרך הנכונה, דרש ממשרד הבטחון זכויות של נכה מלחמת העצמאות — חמש שנים לאחר שיתרוו מן הצבא בגלל מחלת צעבים.

ביום הראשון, בשבוע שעבר, נכנס גרישה שוב דרך חורף המודיעין לאגף השיקום. הוא הוצא משם כעבור מחצית השעה במכונית לבנה מקושטת בארבעה מגיני דוד אדומים. התברר כי כאשר הודיע לו האחראי שהתשובה לבקשתו התקבל תוך ימים מספר, שלף גרישה סכין גילוח כחלחלה, צעק: "גא! והחזיר אותה לתוך ורידי זרועו השמאלית."

זכוכית ובננה. היה זה נסיון נוסף, ואחרי הצהריים כבר חזר גרישה עייף

גרשה חסרת דאגות. היא חזרה מבקורו בן חצי שנה בצרפת. אולם למחרת שובה לארץ כבר מצאה את עצמה עומדת ליד קולנוע תמו, מתכה לידיה החתיק גרישה.

הידירות הישנה נתחדשה ביתר עוז, הפכה לאהבה רבה. גרישה הציג לסופי לשכור חדר, לחיות יחד משך תקופת נסיון, להחליט לאחר מכן על גישויו או פרידה.

הזוג הציג את עצמו כנושי, שכר חדר בבית בן קומה אחת. חילוקי הדעות הראו שונים נתגלו כאשר נשאלו השניים על חתק גישויהם: סופי היתה מספרת על שש שנים מאושרות. גרישה היה זוכר רק ארבע.

הם לא התחילו בחיים המשותפים בעירום וחוסר כל. הבעל הבלתי חוקי הביא אתו מכל טוב: שטיח, כלי בית, שמלות חדשות תפורות היטב, את כל זאת קיבל, לדבריו, מהגוינוט.

הוא הביא אתו גם אלכוס' תמונות. סופי הסתכלה בו, תמחה למראה מספר רב של תצלומי נערה מצולמת בחברת גרישה, קיב"ל לה תשובה: "זוהי רק ידידה טובה."

החביבה המסתורית. גרישה החל לצאת לעבודה מדי בוקר. הוא היה לפי דבריו, שרברב טוב ומומחה לפוליטורה, אך לפעמים עסק גם באמודאות בגמל תל אביב. מסתבר שאותם הימים היה הים סוער, היות וגרישה היה חוזר הביתה לאחר שעתים שלוש.

בוקר אחד, חמישה ימים לאחר שהש" תכנו בחזר, קם גרישה ממיטתו כשפניו מביעים החלטה חקיפה. סופי פקחה אז עיניה, שאלה אותו בקול מנומנם מדוע הוא לובש את חליפתו החומה החדשה, קיבלה תשובה מרגיעה: "לא תהיה עבודה מיוחדת."

נראה כי בכל זאת היתה לו עבודה מיוחדת, מחוגי ההשפעה נעו לאיטם, הגיעו עד השעה תשע — וגרישה טרם שב. סופי גיסתה לחפות על עצבנותה בהשערת לצון

חרוך משמש. הוא לא יצא לעבודה גם בימים הבאים. שכר החזר שולם בשמלות ישנות. את הנעלים הקטנות, השחורות, קיבלה בעלת הדירה לחג הפסח. את ה"זאקט קיבלה אמו, שהשתעשה בתקופת אחת: להספיק לראותו נשוי. מה בדבר הסכתא בפתח תקוה? היא שמנה, הגנדים קטנים עליה."

אולם בסופו של דבר נמאסו על סופי חיי הדלות, והיא התחילה לעבוד. למרות התנגדותו העזה של גרישה.

גרישה לא השלים עם המציאות. הוא חשב שהוא ממלא את חובתו בעשיית כל עבודות הבית וברחיצת רגליה של סופי. הוא הס" ביר לה כי כאיש מח"ל שבא ארצה ולא חזר יקבל בקרוב זכויות של נכה ופרנסה בשפע. באחד הימים, כאשר חזרה סופי הביתה בשעה מאוחרת, חולל שערוריה, שלף סכין גילוח, עשה בה תנועה מאיימת

נוספת. החפצים לא היו שייכים לגיונוט אלא לזוג צעיר, שבא לפני חודשים מספר ברית הנישואים בירושלים: גרישה (ג'ורג') רוזנברג) ויונינה בכור (24).

"אוכל לישון בשקט." בחקירה הוסיף גרישה להתעקש. שינה את הגירסה על נסיעתה של יונינה לאיטליה, סיפר שהיא טבעה בימה של חיפה. אולם לבסוף נמלך בדעתו, הוליך את השוטרים לסביבת קיס" ריה, הצביע על מקום קבורתה של יונינה: בור מלא גרוטאות.

סיפורו: הוא ויונינה הסתכנו במצב כלכלי קשה, הגיעו ליד ברית התאבדות. גרישה יהרוג אותה, אחר יאבד את עצמו לעת. היה לו האומץ לבצע רק את החלק הראשון של ההסכם — בעזרת מקל. אחר חזר לתל אביב, הוסיף למשכן את מתנות הכלולות.

לאחר שסיים את סיפורו פסע גרישה

יונינה בכור (מרכז) בחג כלולותיה

לא כלום, התחלקתי על בננה."

כלפי זרועו השמאלית. אולם לאחר דין ודברים החליט לרחות את ההתאבדות לפעם אחרת.

הפעם האחרת הגיעה כאשר הלכו שניהם לראות את הסרט אני מודה, שהוצג בקולנוע אוריון. סופי ביקשה סיגרייה, לא קיבלה את מבוקשה, נתקעסה, התפייסה רק בשובם הביתה, כאשר שלף גרישה את סכין

הגילוח וחזר על אימום. עתה היה גרישה מוטל על מיטתו כתו צאה משליפת הסכין בפעם השלישית. סופי פנתה לו עורף: מחר יהיה יום חדש וצרות חדשות. מוטב לישון ולא להתלבט בבעיות.

חשבון ישן. למחרת היה גרישה צריך לסיים חשבון ישן. סופי נלחמה אליו לבית משפט השלום, שם היה צריך להישפט על חקיפת שוטר בעקבות חיכוך שפרץ על עישון סיגריות באוטובוס. גרישה, שהיה רגיל לומר "לא אבקש סליחה מאיש — והיוו התוצאות אשר יהיו" ביקש הפעם את סליחת השוטר. השוטר אמר לו שפכר מאוחר מדי. גרישה התעלף. המשפט נדחה לחודש הבא.

מכאן ואילך התפתחו העניינים במהירות. בוקר יום רביעי הופיעו בחדר ביד אליהו שני אנשים לבושי אורחיה, אמרו לגרישה שיש שבילו עבודה. גרישה יצא בחפזו מבלי לסגור את הדלת, הלך עם שני הגב"רים ישר לתחנת המשטרה, מקום שם חיכתה לו עבודה מרובה: בחזר צעיר קרא בעיתון על נסיון ההתאבדות של גרישה רוזנברג, מיהר להודיע למשטרה על העלמה של בת דודתו, שהיתה גשואה לגרישה כדת וכדין.

במהרה הובאה למשטרה גם סופי. היא היתה המומה מן הבשורה, פנתה אל גרישה לשאול אם יש אמת בדבר, לא קיבלה כל תשובה.

עוד באותו יום הובא גרישה לדירתו בלחיית ארבעה שוטרים. סופי ניסתה להשי" פיע עליו שיודב, הסבירה לו שאין כל אסון בנישואיו: הוא יכול להתגרש ולשאת אותה. גרישה השיב תשובה סתומה: "היא נמצאת באיטליה."

השוטרים לא בזבוזו את זמנם לריק, הם אספו את כל החפצים וכלי הבית כולל הנעליים השחורות, העבירו אותם לחקירה

קוטל גרישה וקרין יונינה רוזנברג

"שכן מה קרה?"

שהשמיעה באוזני בעלת הדירה: "אולי הוא מצא בחורה אחרת?" לבסוף, בשעה עשר, עלתה על משכבה, כיבתה את האור, בלי שתוכל להרדם.

השעות חלפו לאיטן. פתע התרוממה סופי על משכבה, וכף ידה החניקה את הזעקה שמעדה לפרוץ מפיה: דמות אפילה הופיעה בחלון הפתוח, הניחה חבילה מס" תורית על רצפת החדר ונעלמה בין הצללים. סופי רצתה לקרוא לעזרה, כאשר נפתחה הדלת ונכנס גרישה. מראהו היה מוזר: חליפתו החומה ונעליו היו מכוסים שיכבה עבה של בוך, פרקי אצבעות ידו הימנית שתתו דם. טבעת הזהב שלו נעלמה.

"הטבעת אבדה לי בעבודה", סיפר גרישה, "עבדתי שעות נוספות." סופי קיבלה את ההסבר, התעטפה בחלוק, פנתה לבדוק את תוכן החבילה שהיתה מוטלת ליד החלון. החבילה הכילה ז'אקט נשי אפור, פולובר אדום, שני זוגות נעליים שחורות, מכוסות בוך, וארנק לכה חדש. בתוך הארנק, ליד הפודריה, היתה מוטלת מחרות קרועה.

"קיבלתי את זה מחבר שקיבל חבילה מאמריקה", הסביר גרישה, "אתן את כל החפצים לסבתי." אחר תחב את החבילה לארגו המצעים, מתחת למיטתו.

הפכתא השמנה. למחרת לא יצא גרישה לעבודה: הוא היה עייף וגבו היה

חיות

זירות, הסוס נושך

"כלב נשך אדם," אינה ידיעה, "אדם נשך כלב — ידיעה ראשונה במעלה. כך מכריזה האימרה העיתונאים המסורתית, אלא שאין היא קובעת כל עמדה לגבי בעלי חיים אחרים.

בין בעלי החיים האחרים היה גם סוס אדום. שנוצב באחת מימי השבוע שעבר בשוק עליה, תל אביב, לעס בעצבנות את הצמתייה שהזקקה מתוך השק שלפניו.

נראה כי אותו סוס לא היה שייך למועדון הצמחונים התל אביבי, עיניו האדומות ננעצו בתשוקה בלתי רגילה בדמותו של הסבל שלמה לוי שמיהר הביתה לאכול ארוחת צהריים. גם לוי הרגיש בנוכחותו של הסוס, אך במאוחר מדי: שניה הצהובות של הבהמה נחשפו, אחר ננעצו בתאחתנות בבשר זרועו של לוי.

עבר נשכני. כעבור שניות ספורות כבר שכב לוי ההמום בין רגלי הסוס, שהוסיף ללעוס את ידו בשלוה גמורה. העוברים ושיבים נזכרו שסוסים נושכים אינם צוהלים, מיהרו להימלט כשעורם שלם.

הישועה באה מידי האמיצות של קי" בוצניק שעבר במקום: הוא הנחית מהלומה עזה על קרקפתו המקריחה של הסוס, הכריח אותו לשלוף את שיניו הצמחיות לדם מגיף קרבנו, העביר את לוי לתחנה הקרובה ביותר של מנן דוד אדום. השבוע נראה בעליו של הסוס האדום נוכע כנודר. הסוס עצמו לא נראה באופק: המט" סרה הרחיקה אותו מכל פעולה ציבורית, לאחר שהוא נתגלה כבעל עבר נשכני מוב"ק: רק לפני חודשים מספר נגס הוא חתיכה ממותנו של אדם, אלא שאז אכל את הבשר לארוחת הבוקר.

הארץ

יחסו השרירותי של המנהל והעור

הראשי של עתיים (דבר).

מרדכי דן, צה"ל

לפני עוד לא תשים שביתה